

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

Ανώνυμος [Αλέξανδρος Μωραϊτίδης]

Η γκουβερνάντα

Κωμωδία

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα (1877), σ. 61-78

Η ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΑΥΤΑΙΔΗΣ, πλούσιος; επαρχιώτης
ἀποκατασταθείς ἐν Ἀθήναις.
ΠΕΤΡΟΥΛΑ, σύζυγός του.
ΑΪΡΑ, θυγάτηρ του.

ΦΗΤΟΣ, νῆος 25ης.
ΖΩΗ, φίλη τῆς κυρίας Πετρούλας.
ΚΑΟΤΙΑΔΗ, παιδαγωγός ἰθαλιῆς.
ΓΙΑΝΝΗΣ, ὑπηρέτης.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κυρίου Ταυλίδου· δωμάτιον τῆς Αὔρας λίαν φιλοκαλῶς
διεσκευασμένον. Δεξιᾷ κλειδοκύμβαλον· ἀριστερᾷ γραφεῖον μετὰ βιβλιο-
θήκης. Ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα φέρουσα διάφορα βιβλία ἀνοικτά. Ἐδραὶ
διάφοροι, κλπ. κλπ. εἰς τὸ βάθος θύρα).

ΤΑΥΤΑΙΔΗΣ (μόνος)

(Ἐξετάζει περίεργως τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μετὰ τινος στιγμῆς
εὐρῶν ἐκεῖ ἐν ἐπισκεπτῆριον).

Τί εἶνε αὐτὸ πάλιν. (τὸ λαμβάνει εἰς χεῖρας) Ἄ! Ἡ κόρη
μου βλέπω ἀνταλλάσσει καὶ ἐπισκέψεις. (γε.λῆ) Ἐπισκεπτῆ-
ριον αἶ; Πολὺ καλὰ. (ἀναγινώσκει) Μπά, αὐτὰ δὲν εἶνε
ἐλληνικά. Aura Taulidés. (γε.λῆ) Εἶδες, εἶδες ἐκεῖ τὸ
παληοκόριτσο πῶς ἐχάλασε τὸ ὄνομά μου; Ἀπὸ Ταυλίδης
τὸ ἔκαμε Taulidés. Δὲν θὰ μὲ γνωρίζουν πλέον καὶ οἱ
ἐκλογεῖς. Ἐλα κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ. (στᾶυροκοπεῖται)
Κχλά ἔλεγα ἐγώ: βρὲ τί τὴν θέλεις τὴν γκουβερνάντα. Δὲν
μὲ ἄκουσαν. Τώρα σὰν σοῦ ἀρέσει ἄς σοῦ χαλοῦνε τὸ ὄνομα.
(μετὰ σιγῆν) Δὲν πηγαίνει καλὰ μὲ αὐτὴν τὴν γκουβερνάντα.
Αὐτὴ καθὼς βλέπω εἶνε ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὰ ὀνόματα
ὄλων ἐδῶ μέσα καὶ ἐγὼ νὰ μὴ γνωρίζω τὴν γυναῖκά μου,
ἐκείνη ἐμένα, καὶ τὸ κορίτσι κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο μας.

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Εισέρχεται ἡ ΠΕΤΡΟΥΛΑ).

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Τί ἀνακατόνεις πάλιν τὸ γραφεῖον τοῦ κοριτσιοῦ;

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Καλῶς ἤρθες. Ἔλα ἐδῶ. Διάβασε, σὲ παρακαλῶ ἐδῶ. Κύτταξε νὰ ἰδῆς τί μᾶς ἔκαμεν ἡ γκουβερνάντα.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Τί τρέχει;

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Νερὸ ἀπὸ τὴν βρύσι. Διάβασε.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Αἶ, εἶνε κάρτα τοῦ κοριτσιοῦ.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τὸ καταλαμβάνω, ἀλλὰ τί λέγει;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Εἶνε τὸ ὄνομά της γαλλιστὶ γραμμένον.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (μιμούμενος) Εἶνε τὸ ὄνομά της γαλλιστὶ γραμμένον. Τὸ καταλαμβάνω αὐτό, τὸ βλέπω, ἀλλὰ διάβασε.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ (ἀναγινώσκει) Aura Taulidés.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (γελῶν) Τί ὄνομα εἶνε αὐτό, τὸ γνωρίζεις; Διὰ ποῖον εἶνε;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Τί θὰ εἰπῆ. Τώρα δὲ νὰ μοῦ πῆς πῶς δὲν καταλαμβάνω καὶ γαλλικά.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Μὰ τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τοῦ Ταουλιντές;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ (γελῶσα) Παίζεις, καλέ; πῶς δὲν τὸν γνωρίζω.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) Τὸ γνωρίζεις. Ὅλα τὰ γνωρίζεις Κύριε ἐλέησον. Πῶς νὰ κάμῃ κανεὶς νὰ σώσῃ ταῖς γυναῖκες ἀπὸ ταῖς γκουβερνάνταις. — Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ τὸ ὄνομά μου το ἔλαβα ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Δὲν ἐπιτρέπω εἰς κανένα νὰ μοῦ τὸ ἀλλάζει, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον εἰς μίαν γκουβερνάνταν. Μὲ καταλαμβάνεις;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Τί θυμόνεις λοιπόν. Αὐτὰ ἔχουν ἡ ξέναις γλώσσαις.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ἐγὼ λοιπόν σοῦ λέγω ὅτι δὲν θέλω νὰ ἔχουν αὐτά. (ἔσχιζέι τὸ ἐπισκεπτῆριον) Νὰ τῆς πῆς νὰ γράφῃ ἑλληνικὰ τὸ ὄνομά της ἢ κόρη σου. Διότι ἀλλέως θὰ καταντήσῃ μιὰ μέρα νὰ σοῦ πῆ πῶς δὲν σὲ γνωρίζει, ἐσένα τὴν μητέρα της, καὶ σὺ ἢ μητέρα της θὰ τῆς πῆς: τί λέγεις κόρη μου, καὶ ἐκεῖνη θὰ σοῦ πῆ αὐτὰ ἔχουν αἱ ξέναις γλώσσ-

σαις. Μὲ καταλαμβάνεις; Θὰ καταντήσῃ νὰ σὲ μεταφράσῃ ὕλην εἰς τὸ γαλλικόν.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Κάνεις σὰν νὰ βλέπῃς πρώτη φορά τὸν κόσμον.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τέτοιον κόσμον σὲ βεβαιῶ πρώτη φορά τὸν βλέπω.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Μὰ ἡ κόρη μας ἀνταλλάσσει ἐπισκέψεις μὲ ξένα κορίτσια, πῶς θέλεις νὰ κάμῃ. Προχθὲς ἦλθεν ἡ γκυβερνάντα μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ πρέσβεως τοῦ Βελγίου, αἱ, αὐτὰ δὲν ξέρουν ἑλληνικά.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ἄς μάθουν. Τὰ δικά μας τὰ κορίτσια πῶς μαθαίνουν τὰ γαλλικά.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Εἶσαι πάντοτε ὑπερβολικός.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Βέβαια εἶσαι αἱ γυναῖκες ὅ,τι δὲν σὰς ἀρέσει τὸ λέγετε ὑπερβολικόν. Ἄκουσε, Πετρούλα, δὲν μοῦ ἀρέσουν αἱ δουλειαὶς μὲ τὴν γκυβερνάντα. Τὸ κορίτσι μας ἐμεγάλωσε, σοῦ εἶπα, τί τὴν θέλομεν τὴ γκυβερνάντα, σὺ δὲν μὲ ἄκουσες. Νὰ ἰδῶ λοιπὸν τὴν προκοπὴ της, γιατί ὡς τώρα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ κάρτα μὲ τὸ χαλασμένο ὄνομα δὲν εἶδα καμμιά ἄλλη προκοπὴ. Δὲν πιστεύω νὰ ἦμαι οὔτε κουτὸς οὔτε παλαβός. Ἄλλὰ καμμιά προκοπὴ δὲν βλέπω.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Μὲ τὰ σωστά σου τὸ λές. Πές μου τί προκοπὴ θέλεις καὶ δὲν ἔχομεν. Κύτταξε, ἀφ' ὅτου ἐπήραμε τὴν γκυβερνάντα. . . .

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Λέγε ν' ἀκούσω. (περιπατεῖ)

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Ἐν πρώτοις, τί ὠμορφα συγυρισμένο καὶ μὲ τί γούστο εἶνε περιποιημένο τὸ σπίτι μας.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (γε.λωρ) Αὐτὰ ἡ δούλα μας ἡ Σοφία ποῦ εἶχαμε πέρυσι τὰ ἔκαμνε καλλίτερα. Θυμᾶσαι; γυαλι ἦταν τὸ πάτωμα.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Ἄλλὰ κύτταξε ἐδῶ τί τάξις. Κύτταξε τὴν εἰκόνα ἐκεῖνην. Εἶνε ὁ πρωθυπουργός, ἡ γκυβερνάντα τὸν ἐκρέμασεν ἐκεῖ, ἂν τὸν ἐκρεμοῦσεν ἀλλοῦ, δὲν θὰ εἶχε κανένα γούστο. Κύτταξε τὴν ἄλλη τὴν εἰκόνα· εἶνε ὁ Ρωμαιοὺς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἰουλιέττας· μὲ πόσο γούστο εἶνε βαλμένη ἐκεῖ. Ἡ γκυβερνάντα τὴν ἔβαλε. Κύτταξε τὸ καλα-

μάρι αὐτό. Ἡ γκουβερνάντα τὸ ἔβαλεν ἐδῶ τόσον ὠραία. Ἄν ἦταν περὶ δεξιά ὀλίγο θὰ ἦταν ἄνοστο. Κύτταξε τὰς καρέκλαις τί ὠραία εἶνε τοποθετημέναις κατὰ τὸ γουστο τῆς γκουβερνάντας.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (γε.λωρ) Αὐτὰ μὲ πέντε δραχμαῖς ἤμπουροῦσε νὰ τὰ κάμη καλλίτερα ὁ ταπετσιέρης.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι. Πρέπει λοιπὸν νὰ γνωρίζης, ὅτι ἀφ' οὗτου ἐπήραμε τὴν γκουβερνάντα ὅλοι ζηλεύουν τὸ σπίτι μας. Κύτταξε τὸ βιβλίον αὐτὸ, νά. Ἡ γκουβερνάντα τὸ ἔβαλεν ἐκεῖ εὐμορφα. Ἄν τὸ ἔβαζεν εἰς τὴν β' σειράν τῆς βιβλιοθήκης θὰ ἦταν ἄνοστο.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (γε.λωρ) Ἦώρα θὰ μοῦ πῆς ὅτι καὶ σένα ἡ γκουβερνάντα σὲ ἔβαλεν ἐδῶ ποῦ στέκεσαι, δι' αὐτὸ μοῦ φαίνεσαι εὐμορφη. (Πετρούλα γε.λωρ) Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. Ὑπῆγες ποτὲ εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρίας Εὐδοκίας τῆς χήρας; Ἐκείνη δὲν ἔχει γκουβερνάντα καὶ ὅμως τὸ σπίτι της; ὁ Δῆμος ὁ ὑπηρετῆς της μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια, τὸ συγυρίζει περιφρημα.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ. Καλὰ αὐτά. Ἄλλὰ τὰς γλώσσαις ποῦ τὰς ἀφίνεις; Τὴν γκουβερνάντα δὲν τὴν πέρνει κανεὶς γιὰ νὰ συγυρίξῃ τὸ σπίτι, τὴν πέρνει γιὰ τὰς γλώσσαις. Ἐπειδὴ ἦσαι παράξενος δι' αὐτὸ τῆς εἶπα νὰ συγυρίξῃ καμμιά φορὰ καὶ τὸ σπίτι. Ἄλλῳς ἡ ἐργασία της εἶνε τὰ μαθήματα ποῦ δίνει στὸ κορίτσι, νὰ μιλᾷ μαζὶ τοῦ ἀπὸ μία γλώσσα κάθε ὥρα, νὰ πηγαίνει περίπατο. (ταχέως) Τὸ μανθάνει πῶς νὰ ὀμιλῇ, πῶς νὰ μὴ ὀμιλῇ, πότε νὰ τρώγῃ, πότε νὰ μὴ τρώγῃ, πότε νὰ ἀκούῃ, πῶς ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα ὅταν θὰ γελάσῃ, πῶς ὅταν θὰ κλαύσῃ, πῶς ὅταν θὰ ὀμιλήσῃ. Τὸ μανθάνει πῶς νὰ περιπατῇ, ποῖο πόδι νὰ σηκώνει πρῶτα, ποῖο ὕστερον, μὲ ποῖο χέρι νὰ πιάνῃ τὸ πηροῦνι, μὲ ποῖο τὸ κουτάλι. Τὸ μανθάνει τόσα πράγματα, τόσα πολλὰ ὥστε τὰ λησμονεῖ καθ' ἡμέραν.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ἦώρα θὰ μοῦ πῆς τὸ μανθάνει καὶ πῶς νὰ κοιμᾶται.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Τὸ μανθάνει βέβαια. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ μαθήματα. Ἐγὼ ὅταν ἐπαράδιδα αὐτὸ

τὸ μάθημα εἰς τὴν Λύραν μας ἐκάθησα καὶ ἄκουσα καὶ τῆς ἔλεγε ἡ γκουβερνάντα πῶς ὅταν κοιμᾶται δὲν πρέπει νὰ τρώγῃ.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Καλὲ γυναῖκα, καὶ τὰ πιστεύεις αὐτὰ μὲ τὰ σωστά σου;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Ἀκούς ἐκεῖ. Ἀφοῦ τὰ λέγει ἡ γκουβερνάντα. Ἡ γκουβερνάντα δὲν λέγει ποτὲ ἀνόητα πράγματα. Ἡ γκουβερνάντα μετρά καθε λέξι ποῦ θὰ πῆ, καὶ ὅταν τὴν πῆ τὴν λέγει εἰς ὅλαις ταῖς γλώσσαις τοῦ κόσμου, καὶ ἐντυπώνεται καλὰ εἰς τὸν νοῦν τοῦ κοριτσοῦ.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Σὲ παρακαλῶ ἀπὸ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ γκουβερνάντα.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν γνωρίζω ἀπὸ ποῦ εἶνε. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ πουθενά.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Ἀπὸ πουθενά; Τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Καθὼς μοῦ εἶπεν ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀνετράφη εἰς τὴν Γαλλίαν, μετὰ ταῦτα ἔμεινεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀρφανὴ καὶ μὲ κανένα στήριγμα, τὰ ἰσπανικὰ τὰ ἔμαθε εἰς τὴν Βαρκελώναν. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμε καὶ μὲ τοὺς καρολιστάς, τὴν αἰχμαλώτισαν μάλιστα. Ἐπειτα ἔκαμε δυὸ χρόνια εἰς τὴν Ρωσίαν, τώρα ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καλκούτα. Ἀλλὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔκαμε καὶ προτῆτερα πέντε χρόνια. Τὴν εἶχεν ἡ οἰκογένεια τῆς κυρίας Στρουκοπούλου, ἡ ὁποία ἦταν κατὰ πάντα εὐχαριστημένη. Μάλιστα τὴν συνέδραμε τὴν οἰκογένειαν αὐτὴ καὶ εἰς ἓνα λαμπρὸ συνοικέσιο.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Συνοικέσιον! Γιὰ συνοικέσια τὴν ἐπήραμε λοιπόν;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Γιὰ μᾶς δὲν λέγω, διότι οὔτε ἐφθάσαμεν εἰς τόσον δυσάρεστον θέσιν, ἀλλὰ θέλω νὰ σοῦ παραστήσω ὅτι δηλαδὴ ἡ γκουβερνάντα μας εἶνε μία τετραπέρατη.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. Τί μὲ ἐνδιαφέρει ἐμένα νὰ μάθῃ γλώσσαις τὸ κορίτσι, καὶ νὰ μὴ μάθῃ ἄλλα ἀναγκαϊότερα διὰ μίαν γυναῖκα πράγματα; Τί γκουβερνάντα εἶνε αὐτὴ ἡ ὁποία θὰ διδάξῃ τὴν κόρην σου νὰ ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς της, νὰ ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα της, τοὺς συγγενεῖς; Διότι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὰ διδάξῃ μία γκου-

βερνάντα, ἡ ὁποῖα δὲν ἔχει οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε πατρίδα, μία γκουβερνάντα ἡ ὁποῖα ποτέ τῆς δὲν ἔμαθε τί θὰ εἶπῃ μητρικὸν φίλημα, σπῖτι εἰς τὴν πατρίδα, μία πέτρα τέλος εἰς χῶμα πατρικόν. Διότι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὰ διδάξῃ μία γκουβερνάντα τῆς ὁποίας δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῦ βαστᾶ ἢ σκούφια, ἡ ὁποῖα οὔτε θρησκείαν δὲν θὰ ἔχῃ. Γιὰ πές μου, πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Πηγαίνει εἰς τὴν φράγκικη.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (καθ' ἑαυτὸν) Ἴδου ποῖα γυναῖκα θὰ διδάξῃ καὶ θὰ ἀναθρέψῃ τὰ παιδιὰ μας!

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Διῶξέ την λοιπὸν καὶ ἄφησε τὸ παιδί σου τυφλό. Ἐπρεπε μάλιστα νὰ εὐχαριστῆς διότι ἔτυχε μία τόσο ἀγαθὴ γυναῖκα ἡ γκουβερνάντα μας. Δὲν εἶδες ἐκεῖ ποῦ ἔμαθε καὶ διαβάζει τόσα βιβλία, ἔμαθε καὶ γράφει καὶ στίχους.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Στίχους; Τί λές γυναῖκα; Στίχους; Πάει, τῶχασα τὸ κορίτσι. Κρίμα καὶ κρίμα. Κ' ἐγὼ ἔλεγα νὰ προκόψῃ νὰ γείνη μιὰ μητέρα καλὴ καὶ μιὰ καλλίτερη νοικοκυρὰ ἡ ὁποῖα ν' ἀναθρέψῃ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα νὰ ὠφελήσουν μίαν ἡμέραν τὴν πατρίδα. Κρίμα στὸ κορίτσι μας. Ἀφαῦ γράφει καὶ στίχους δὲν ὑπάρχει πλέον προκοπὴ.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Γιατὶ καῦμένε εἶσαι παράξενος. Νὰ ἰδῆς κάτι στίχους ποῦ ἔγραψε προχθές. Ἐκαμε ἓνα ὠραῖο ποιηματάκι. Adieu ἐπιγράφεται. Θὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἡμερολόγιον τοῦ κ. Περρῆ

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (ἐν θυμῷ) Δὲν μοῦ λές λοιπὸν ποῦ θὰ καταντήσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Μὰ γιατί θυμόνεις ἔτσι; Θέλεις νὰ τὰ ξαναποῦμε πάλι;

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τί νὰ ξαναποῦμε. Πές μοῦ καθαρὰ, τί σκοπὸ ἔχεις νὰ τὸ κάμῃ τὸ κορίτσι σου, φιλόσοφο, γλωσσολόγο, τί θὰ τὸ κάμῃς.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο, θὰ τὸ κάμω μιὰ νύμφη ποῦ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃς χωρὶς προίκα.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ἀλήθεια γυναῖκα; (μειδιῶν) Τί κελὴ ποῦ εἶσαι.

Ἄ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, πότε θὰ γείνη αὐτό. Κομμάτι γλίγωρα ὅμως γιατί τὸ κορίτσι μας ἐμεγάλωσεν. Ἐγὼ ἔχω στὸ μάτι ἕναν ὁ ὁποῖος πολλάκις ἐξεφράσθη καὶ μοῦ εἶπε. «Ἐγὼ θὰ πάρω γυναῖκα μία ἀνεπτυγμένη καὶ δὲν θέλω λεπτό.» Ὁμίλησα καὶ μὲ τὸν πατέρα του πλαγίως, ἐννοεῖται, καὶ μοῦ εἶπε καὶ αὐτός, «ἐγὼ θὰ δώσω γυναῖκα εἰς τὸ παιδί μου μία ἀνεπτυγμένη καὶ δὲν θέλω πεντάρρα. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἔχω ἄπειρα πλοῦτη καὶ εἰσοδήματα». Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια γι' αὐτὸ ἀνέχομαι τὴν γκουβερνάντα, ἀλλέως θὰ τὴν ἐπετοῦσα ἔξω μὲ ταῖς κλωτσιαῖς. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ὀλίγη προσοχὴ νάχης, διότι ὅλο καὶ κρυφομιλοῦν μαζί. Καμμιά φορὰ δὲ βλέπω καὶ ἡ Αὔρα μας ξηροκοκκινίζει πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι πρέπει εἰς ἕνα κορίτσι.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Αἶ, δὲν θὰ ξέρη φαίνεται τὸ μάθημά της. Μὴν εἶσαι τόσο παράξενος, ἄφησε εἰς ἐμένα ὅλα. Μὴ σὲ μέλει. Ἐγὼ θὰ σοῦ παρουσιάσω μὲ ὀλίγον καιρὸν μίαν γυναῖκα μὲ γλώσσαις, μὲ χορόν, μὲ μουσικὴν, μὲ ποίησιν, μὲ σύζυγον δωρεάν. Μείνε ἡσυχος. Σήμερον τὸ ἀπικτεῖ ὁ πολιτισμὸς. Μὴ νομίσης δὲ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐξοδεύει ἄνευ λόγου. Ὁ πολιτισμὸς τίποτε δὲν κάμνει ἄνευ συμφέροντος. Πληρόνει εἰς τὴν ἀρχήν, ὅλο πληρόνει, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πληρόνεται μὲ τὸ παραπάνω. Ὁ πολιτισμὸς εἶναι ὁ πλέον φιλάργυρος ἀπὸ ὅλους τοὺς τοκογλόφους. Τοκίζει πρὸς 100 ταῖς 100.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἐισέρχεται ὑπὲρτης κρατῶν χάρτην τετυλιγμένον. Ἡ Πητρούλα βλέπουσα αὐτὸν σπεύδει μετὰ δυσαρρεσκείας καὶ ἀρπάζει τὸ χαρτίον.)

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τί εἶνε αὐτό;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ (διακεκομμένως) Τίποτε.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Αὐτὸ θὰ εἶπῃ πῶς εἶνε κάτι τι. Ὅταν σεῖς αἱ γυναῖκες λέγετε τίποτε, ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ἐννοοῦμεν κάτι τι, διότι τὸ κάτι τι τῆς γυναικὸς εἶνε σπουδαιότατον διὰ τὸν ἄνδρα καὶ μάλιστα τὸν σύζυγον. Φέρε ἐδῶ νὰ ἰδῶ.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ (διστάζουσα) Μὰ δὲν εἶνε τίποτε, Νίκο μου.
 ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ἐλα ἔλα. Θέλω νὰ ἰδῶ πῶς τυλίγεται τὸ
 τίποτε εἰς ἓνα χαρτὶ ἄσπρο, τὸ ἐποῖον μέσα θὰ ἔχη γράμ-
 ματα. Ἐλα. (τὸ ἀρπάζει)

ΠΕΤΡΟΥΛΑ (καθ' ἑαυτήν) Ἄχ, Γιάννη, ζῶν!

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (ἀναγινώσκων) «Κατάστημα ἐμπορικὸν τοῦ
 Βασιλοπούλου, λογαριασμὸς τοῦ κ. Νικολάου Ταυλίδου δρ.
 150». (βλέπων τὴν γυναῖκά του) Τίποτε λοιπὸν εἶναι αὐτό;
 ἔχεις δίκαιον ὅμως διότι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐξώφλησα τέσσαρας
 λογαριασμοὺς τὸ ὅλον 825 δρ. καὶ 18 λεπτά. Ἄκουσε νὰ
 σοῦ πῶ. Δὲν θὰ βάλῃς γνῶσι, ἄσπρισαν πλέον τὰ μαλιά σου.
 Ἔως πότε θὰ ἀρμενίζῃς μὲ αὐτὰ τὰ μυαλά. Δὲν μοῦ λές
 τί τὰ χρειάζεσαι τόσα λουῖσα; προχθὲς ἔκαμες φόρεμα, σή-
 μερα ἄλλο, αὔριον ἄλλο· τὴν μεθαύριον 50 ἐτῶν ἢ κυρία
 Ταυλίδου.

(Ἐν ᾧ ἡ Πετρούλα γελᾷ ἀκούεται θόρυβος ἐξωθεν
 ὡς νὰ ἐμβαίνουν 20 ἄνθρωποι).

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τί συμβαίνει ἔξω; Στάσου ν' ἀκούσωμεν. Ὡς
 νὰ εἰσέρχεται ὀλόκληρον σύνταγμα στρατιωτικόν.

ΦΩΝΗ ΒΕΩ Ἐλα λοιπὸν ἔως πότε θὰ περιμένω. Θὰ κλεί-
 σουν τὰ ἐμπορικά.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Εἰσέρχεται ἡ ΖΩΗ ἐν βία.)

ΖΩΗ Πᾶμε λοιπὸν, κυρία Πετρούλα. Τί κατάστασις εἶνε
 αὐτή.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Ἀμέσως ἀμέσως.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (καθ' ἑαυτὸν) Τί γυναῖκα Θεέ μου! Ἦμπορεῖ
 νὰ βάλῃ κάτω εἴκοσιν ἄνδρας.— Καὶ δὲν μᾶς δμιλεῖτε κυ-
 ρία Ζωή.

ΖΩΗ Ἄ! Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ταυλίδη τί κάμνετε.—
 Κάμε λοιπὸν ὀγλίγορα. Πᾶμε

(Λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Πετρούλα καὶ ἐξέρχονται.)

ΖΩΗ Ἄντιο κύριε Ταυλίδη, ἄντιο.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (μόνος) Πάλιν εἰς τὰ ἐμπορικά. Κατήντησαν αὐτὰ τὰ δύο πράγματα νὰ συνταυτισθοῦν. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἐννοήσης ἐμπορικά χωρὶς γυναῖκα. Εἶδες ἐκεῖ δρόμο. Οὔτε δ σιδηρόδρομος· δὲν τρέχει τόσον. (ταχέως ἀπομιμούμενος τὴν γυναικεῖαν φωνήν). Πᾶμε· πᾶμε· πᾶμε· τῶρα· τῶρα· τῶρα· Τὰ ἐσυμφώνησαν εἰς τὴν στιγμήν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μία δὲν ἐκατάλαβε τὴν ἄλλην. Περίεργον πρᾶγμα. "Ὅταν μία γυναῖκα ἐξέρχεται διὰ νὰ ψωνίσῃ, ὅλα τὰ βάλλει εἰς κίνησιν. Ὅλα τὰ πράγματά της τρέχουν καθὼς τὰ πόδια. Μὲ τὰ χέρια βλέπει, μὲ τὴν γλῶσσα γελά, μὲ τὰ μάτια συμφωνεῖ τὸ πρᾶγμα. Τί πράγματα αὐταῖς αἱ γυναῖκες! Ἄχ, καυμένη σακούλα μου τί ἔχεις νὰ πάθῃς πάλιν. Θὰ σὲ ἀλωνίσουν οἱ λογαριασμοὶ τῆς Λιζιὲς καὶ τοῦ Μάϋφρατ, δ ὁποῖος ἔνεκα τῶν γυναικῶν φορεῖ ἀσημένια γυαλιά. Ἄκουε τὸν γερμανὸ ἐκεῖ νὰ κατορθώσῃ νὰ βλέπῃ μὲ ἀσημένια γυαλιά;

(Μετὰ στιγμήν κάθηται παρὰ τῆ τραπέζῃ. Τυχαιῶς βλέπει ἐν βιβλίον ὅπερ τοῦ ἐφιστᾷ τὴν προσοχήν. Τὸ λαμβάνει καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀναγνώσῃ.)

Τί διάβολο βιβλίον εἶναι αὐτό. Δὲν καταλαμβάνω τίποτε. (στρέφει ὀλίγα φύλλα) Ἄ, ἔχει καὶ εἰκονογραφίας. Τί νὰ σημαίνουν αὐτά; (μετὰ στιγμήν) Ἐπὶ τέλους εἶμαι περίεργος νὰ ἀκούσω μὲ τὰ αὐτιά μου ἓνα μάθημα αὐτῆς τῆς γκουβερνάντας. Δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ κρυφὰ πράγματα. Σήμερον χωρὶς ἄλλο θὰ κρυφθῶ ἐδῶ μέσα νὰ γίνω μάρτυς ὅλων τὰ ὁποῖα γίνονται ἐδῶ μέσα. Πολλὰ ὑποπτεύομαι. Πρέπει νὰ ἀκούσω τί μαθήματα γίνονται ἐδῶ. (πλησιάζει εἰς πίνακα) Σήμερον ἔχομεν πέμπτην. (ἀναγινώσκει τὸ πρόγραμμα) Δευτέρα γαλλικά, Τρίτη γερμανικά, Τετάρτη ἀγγλικά, Πέμπτη μαθήματα ἀνατροφῆς. — Ἄ! ἴσα ἴσα αὐτὸ τὸ μάθημα θέλω κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ ἂν γίνεται καθὼς τὸ θέλω. Πρέπει τέλος πάντων νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῶν προόδων τῆς κόρης μου, αἵτινες τόσον πολὺ ἐμάγευτάν τὴν γυναῖκά μου. — Καλὰ ἦλθαν τὰ πράγματα. Τῶρα πλησιάζει καὶ ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος.

(Εἰσέρχεται καὶ κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου.)

ΣΚΙΝΗ Ε΄.

(Εισέρχεται ἡ Κλοτίλδη κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Φῶτον.)

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (*ἐξάγων τὴν κεφαλὴν του*) Ἄς περιμείνω τὴν ἔναρξιν τοῦ μαθήματος.

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Ἐντῶ τὰ σὲ κρύψη. (*γε.λῆ*) Χά. χά, χά.

ΦΩΤΟΣ Ἄλλὰ δὲν θὰ μὲ ἴδῃ κανεῖς;

ΚΛΟΤΙΑΔΗ ὦ, κανεῖς, κανεῖς, *restez tranquille* (*περιερ γάξεται τὰ πέριξ*).

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (*ἠσύχως*) ὦ διάβολε. Τί τρέχει ἐδῶ μέσα. Τί μάθημα θὰ γείνη ἐδῶ. Εἶνε ὁ Φῶτος, ὁ νέος τὸν ὁποῖον σκοπεύω νὰ κάμω γαμβρόν μου. Μήπως ἡ γυναῖκα μου τὸ ἔβαλε εἰς πρᾶξιν ἀμέσως ἐπειδὴ προτιήτερα τῆς ὠμιλοῦσα περὶ αὐτοῦ; Ὅπωςδὴποτε πρέπει νὰ ὑπομείνω μέχρι τέλους.

ΦΩΤΟΣ Λοιπὸν θὰ τὴν ἴδω, θὰ τῆς ὀμιλήσω;

ΚΛΟΤΙΑΔΗ *Mais certainement, mon ami, mon cher ami.* Ἐλα νὰ σὲ φιλήσῃ. Ἐγκῶ σὲ ἀγκαπῶ. Τοῦτο τὸ κάνει δι' ἀδελφόν σου Μίμι. Τὸ Μίμι ἐγκῶ πολὺ τὸν ἀγαπῶ. Καλὸ παιδί. Στὸ σπίτι σας ἔζησα πέντε χρόνους. Σὺ εἶσαι κακὸ παιδί, ἀλλὰ ἡ Κλοτίλδη σὲ ἀγκαπῶ. Δι' αὐτὸ σὲ φέρει ἐδῶ μέσα. Ἄν μᾶς ἰντοῦν, ντὲν τὰ φοβηθῆ' θὰ πῆ πῶς ἦλθες ἰδῆς ἐμένα. Ντὲν πειράζει. Ἡ κυρία εἶνε πολλὴ καλή. *Une femme comme il faut, une grande femme.* Κρύψου ἐκεῖ.

(Πορεύεται ὁ ΦΩΤΟΣ πρὸς τὸ πιάνο.)

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Ὅχι ἐκεῖ. Τὰ παίξῃ ἡ Αὔρα. Ἐντῶ ἔλα. (Τὸν βιάσγει ὑπὸ τὴν τράπεζαν).

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (*ὅστις ἀκούει ὅλα προσεκτικῶς*) Εἶδες τί εἶχε νὰ συμβῆ ἐδῶ μέσα ἂν δὲν μὲ ἐφώτιζεν ἡ θεία πρόνοια. Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου. Κακοαναθρεμμένον παιδί, ἐγὼ θὰ σὲ διορθώσω.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Εισέρχεται ἡ ΑΥΡΑ.)

ΑΥΡΑ Μπὰ vous-êtes ici Mademoiselle.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Σὲ περιμένω.

ΑΥΡΑ Ἦξεύρεις. — Ἄν ἦτο δυνατόν. — Ἦθελα νὰ μὴ κάμωμεν σήμερον μάθημα.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) Ποτέ σου νὰ μὴ ξανακάμης.

ΑΥΡΑ Ἐχω μίαν φοβερὰν στενοχωρίαν. — Δὲν ἤξεύρω διατί.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Τὸ ἐγνώριζα.

ΑΥΡΑ Πῶς;

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Ἄς ἀρχήσωμεν τὸ μάθημα, θὰ σᾶς περάσῃ.

ΑΥΡΑ Ἀφοῦ τὸ γνωρίζετε. Ἔστω.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Ἐχω νὰ σᾶς εἰπῶ πολλὰ σήμερον.

ΑΥΡΑ (ἐρυθριῶσα) Τί πράγματα;

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Χθὲς ἐφάγετε;

ΑΥΡΑ Ὅχι.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Προχθὲς ἐφάγετε;

ΑΥΡΑ Οὔτε προχθὲς.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Περίεργον! Πῶς ζῆτε λοιπόν;

ΑΥΡΑ (γελῶσα) Μὲ τὸν ἀέρα.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) Τί διάβολο μάθημα εἶνε αὐτό;

ΦΩΤΟΣ (κατ' ἰδίαν) Ἦρχισεν ἡ κατῆχησις.

ΑΥΡΑ Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ. —

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Ἄν τὸν εἶδα σήμερον; — Ἄ! Cher petite!

ΑΥΡΑ Ὅχι. — (ἐρυθριᾷ)

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Τὸ στόμα σας λέγει ὄχι καὶ ἡ καρδιά σας ναί.

Τί θέλετε νὰ προτιμήσω;

ΑΥΡΑ Ἄχ! πολὺ δύσκολον μάθημα! —

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Ὁ ἔρωσ!

ΦΩΤΟΣ (κατ' ἰδίαν) Μὲ ἀγαπᾷ.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) ὦ διάβολε! Τώρα ἐκατάλαβα! —

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Εἰπέ μου, Αὔρα, τὸν ἀγαπᾷς πολὺ;

ΑΥΡΑ Ἄχ, μὴ μὲ πειράζετε.

(Τρέχει πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον).

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) Τί ἤθελε γείνη τώρα ἐάν ἄλλος ἐκρύπτετο ἐδῶ. Πόσο διαφορετικὸ εἶνε νὰ κρυφθῆ κανεὶς εἰς πιάνο ἢ εἰς τραπέζι.

ΛΥΡΑ Σᾶς ἀρέσει τὸ τεμάχιον αὐτό; Ὀνομάζεται il baccio.

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Ἐμένα θὰ μοῦ ἤρεζε ἐάν ἦτο πραγματικόν. Τὰ πραγματικὰ ἔχουν σήμερα πέρασι. Πῶς χάνεσαι.

ΛΥΡΑ (ἐκρήγνυται εἰς γέλωτας).

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Τί γελαῖς; (ἔρχεται ἐγγύς της) Ἄλλὰ θὰ μοῦ πῆς τέλος πάντων ἐκείνον τὸν νέον ποῦ εἶδαμεν ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Βάκχου, τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σου. Ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου.

ΛΥΡΑ (γελαῖ) Μὰ τί ἔπαθες σήμερον. Ἐτρελλάθης;

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Θέλεις νὰ σὲ κάμω καὶ σὲ νὰ τρελλαθῆς αἶ, θέλεις; Θὰ ἤμεθα δύο κορίτσια τρελλά ἐδῶ μέσα.

ΛΥΡΑ (γελαῖ).

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Λοιπὸν ἂν σὲ ἔκαμνα νὰ τρελλαθῆς—

ΛΥΡΑ Πῶς;

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Ἀπὸ τῆ χαρᾶ σου.

ΛΥΡΑ Πῶς;

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Τί σὲ μέλει; Θέλεις;

ΛΥΡΑ (γελαῖ) Δὲν σὲ καταλαμβάνω διόλου.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) Λαμπρὸν μάθημα ἀνατροφῆς, λαμπρόν.

ΦΩΤΟΣ (κατ' ἰδίαν) Τί ὠραία ἢ κατήχησις αὐτῆς τῆς γκουβερνάντας.

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Ἄφησε τὰ ἀστεῖα καὶ πές μου, τί θὰ μοῦ χαρίσης ἐάν... ἐάν ἐγὼ σοῦ χαρίσω κάτι τι.

ΛΥΡΑ Τί θὰ μοῦ χαρίσης. Πές μου πρῶτα νὰ ξέρω.

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Μὰ δὲν κάνει νὰ τὸ γνωρίζης ἀπὸ πρῖν. Πρέπει νὰ τὸ ἴδῃς ἔξαφνα γιὰ νὰ εὐχαριστηθῆς πολὺ, πολὺ, πολὺ.

ΛΥΡΑ Ἄ! μὰ πές μου πρῶτα τί θὰ μοῦ χαρίσης ἐσὺ γιὰ νὰ ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ χαρίσω.

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Θὰ σοῦ χαρίσω (εἰς τὸ ὠτίον) τὸν Φῶτον!

ΛΥΡΑ (γελαῖ καὶ πλπτει ἐπὶ ἔδρας.)

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (κατ' ιδίαν) Τί ἤθελε γείνη τώρα ἐὰν ἄλλος ἐκρύπτετο ἐδῶ. Πόσο διαφορετικὸ εἶνε νὰ κρυφθῇ κανεὶς εἰς πιάνο ἢ εἰς τραπέζι.

ΛΥΡΑ Σᾶς ἀρέσει τὸ τεμάχιον αὐτό; Ὀνομάζεται il baccio.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Ἐμένα θὰ μοῦ ἤρεζε ἐὰν ἦτο πραγματικόν. Τὰ πραγματικὰ ἔχουν σήμερα πέρασι. Πῶς χάνεσαι.

ΛΥΡΑ (ἐκρήγνυται εἰς γέλωτας).

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Τί γελᾷς; (έρχεται ἐγγύς της) Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆς τέλος πάντων ἐκεῖνον τὸν νέον ποῦ εἶδαμεν ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Βάχχου, τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σου. Ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου.

ΛΥΡΑ (γελᾷ) Μὰ τί ἔπαθες σήμερον. Ἐτρελλάθης;

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Θέλεις νὰ σὲ κάμω καὶ σὲ νὰ τρελλαθῆς αἶ, θέλεις; Θὰ ἤμεθα δύο κορίτσια τρελλά ἐδῶ μέσα.

ΛΥΡΑ (γελᾷ).

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Λοιπὸν ἂν σὲ ἔκαμνα νὰ τρελλαθῆς—

ΛΥΡΑ Πῶς;

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Ἀπὸ τῆ χαρά σου.

ΛΥΡΑ Πῶς;

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Τί σὲ μέλει; Θέλεις;

ΛΥΡΑ (γελᾷ) Δὲν σὲ καταλαμβάνω διόλου.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (κατ' ιδίαν) Λαμπρὸν μάθημα ἀνατροφῆς, λαμπρόν.

ΦΩΤΟΣ (κατ' ιδίαν) Τί ὠραία ἢ κατήχησις αὐτῆς τῆς γκουβερνάντας.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Ἄφησε τὰ ἀστεῖα καὶ πές μου, τί θὰ μοῦ χαρίσης ἐάν... ἐὰν ἐγὼ σοῦ χαρίσω κάτι τι.

ΛΥΡΑ Τί θὰ μοῦ χαρίσης. Πές μου πρῶτα νὰ ξέρω.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Μὰ δὲν κάνει νὰ τὸ γνωρίζης ἀπὸ πρῖν. Πρέπει νὰ τὸ ἴδῃς ἑξαφνα γιὰ νὰ εὐχαριστηθῆς πολὺ, πολὺ, πολὺ.

ΛΥΡΑ Ἄ! μὰ πές μου πρῶτα τί θὰ μοῦ χαρίσης ἐσὺ γιὰ νὰ ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ χαρίσω.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ Θὰ σοῦ χαρίσω (εἰς τὸ ὠτίον) τὸν Φῶτον!

ΛΥΡΑ (γελᾷ καὶ πίπτει ἐπὶ ἔδρας.)

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Τί γέλοια Θεέ μου. Τῆς καλοφάνηκε.

ΦΩΤΟΣ (κατ' ἰδίαν) Ὀγλίγωρα λοιπόν, καλή μου, ὠραία μου γκουβερνάντα ὀγλίγωρα, γιατί ἡ καρδιά μου ἔγινε μηχανή τοῦ σιδηροδρόμου. Ἄν δὲν προφθάσω νερὸ θὰ σπάσῃ καὶ ἀλλοίμονο τότε.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Μωρὲ τί πειρασμὸ ἔτρεφα μέσ' στὸ σπίτι μου! Ἔνα θηρίον, μίαν ἔχιδναν, μίαν πυρκαϊάν, μίαν γκουβερνάνταν!

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Λοιπὸν δὲν μοῦ εἶπες.—

(Τῆς ρίπτει εἰς τὰς χεῖρας ἐπιστολήν!)

ΛΥΡΑ (ἀνατινασσομένη) Μία ἐπιστολή!

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Τί ταράχθηκες σᾶν νὰ ἔπεσε κανένα φίδι στὴ μποδιά σου.

ΛΥΡΑ (βλέπουσα τὴν ἐπιστολήν) Ἐπιστολή πρὸς μίαν κόρην.

ΚΛΟΤΙΑΔΗ (καθ' ἑαυτὴν) Παγίς πρὸς τὴν κορυδαλίδα.

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) Λαμπρὸν μάθημα.

ΦΩΤΟΣ (κατ' ἰδίαν) Ἀριστούργημα αὐτὴ ἡ γκουβερνάντα.

ΛΥΡΑ (ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολήν) «Φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου διατὶ λοιπὸν κρύπτεσαι καὶ μὲ ἀφίνεις τυφλόν; Ψυχὴ τοῦ σώματός μου, διατὶ λοιπὸν φεύγεις καὶ μὲ ἀφίνεις νεκρόν;»

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (κατ' ἰδίαν) Τί διαβολογράμμα εἶνε αὐτό. Ἄχ πότε νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα—ἡ κατάλληλος ὥρα!

ΦΩΤΟΣ (κατ' ἰδίαν) Πῶ πῶ, ἀνοησίαις. Ντρέπομαι καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὰς ἀκούω.

ΛΥΡΑ (ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν) «Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ γίνω Ζεὺς καὶ νὰ μεταβληθῶ εἰς ὅ,τι ἡμπορέσω διὰ νὰ σὲ πλησιάσω. (Θεέ μου!) Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σὺ ἀναγινώσκεις τὴν ἐπιστολήν μου θὰ σὲ ἀκούω. Εἰς αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ μεταβληθῶ. Εἰς ἓν ὠτίον πλησίον σου κατὰ πρῶτον, εἰς ἓν χεῖλος ἀκολούθως καὶ μετὰ ταῦτα—(διακόπτεται πρὸς στιγμὴν) Καὶ μετὰ ταῦτα εἰς μίαν ἀνοικτὴν ἀγκάλην. Καὶ μετὰ ταῦτα—(πίπτει ἀδρανῆς) Κλοτίλδη, ὀλίγη κολώνια, σὲ παρακαλῶ, τρέξε ὀγλίγωρα.

(Ἡ Κλοτίλδη διέρχεται μετὰ σπουδῆς)

ΚΛΟΤΙΑΔΗ Καιρός! (ἀπέρχεται).

ΤΑΥΓΙΔΗΣ (δεικνύων τὴν ράβδον του) Καιρός!

ΦΩΤΟΣ (ἐξελθὼν) Ὠραία κόρη!

(Ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου του φιαλίδιον μὲ κολώνιαν καὶ τὸ προσφέρει.)

ΛΥΡΑ Κύριε! ἐδῶ;

ΦΩΤΟΣ Εἶμαι ἡ ὑπογραφή τῆς ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἀνεγινώσκετε. Παρελείψατε νὰ τὴν ἀναφέρητε καὶ ἐθεώρησα καλὸν ἐν εἰκόνι νὰ παραστήσω τὴν ὑπογραφήν μου, ὡς γίνεται εἰς τὴν λύσιν τινῶν δραμάτων.

ΛΥΡΑ Ἀλλὰ ἐδῶ. Θὰ σᾶς ἰδοῦν!

ΦΩΤΟΣ Θὰ μὲ ἰδοῦν! Τοῦτο θὰ εἰπῆ, ὅτι σεῖς θέλετε νὰ μὲ βλέπετε ὅπως ἓνας ποιητῆς ἐξηγεῖ τὸν τοιοῦτον φόβον ἐρωμένης. Περίεργος ποιητῆς! Τὸν φόβον ἐξηγεῖ ὡς ἐπιθυμίαν. Καὶ ὅταν σεῖς τὸ θέλετε τί φοβεῖσθε διὰ τοὺς ἄλλους. Θὰ σὲ ἰδοῦν! Δηλαδὴ μείνε ἐδῶ, ἀλλὰ προσοχή! Θὰ σὲ ἰδοῦν! Δηλαδὴ αἰωνίως θέλω νὰ σὲ βλέπω ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθωθῆ τοῦτο; Ἴσα ἴσα λοιπὸν δι' αὐτὸ ἤλθα νὰ σκεφθῶμεν. Ὠραία μου Αὔρα. Ψιθύρισε τώρα τοῦ ἔρωτος τοὺς ψιθυρισμοὺς εἰς τὰς ἀκοάς μου. Ἠδονικὴ μου Αὔρα, φύσα, φύσα, φύσα; διότι ἡ πυρὰ ἀνάπτει εἰς τὴν καρδίαν μου, φύσα νὰ τὴν ἀνάψης πλεיותרον καὶ νὰ μὲ σώσης. Τὰ δύο ἄκρα εἶνε τὰ προτιμότερα, ἢ ἡ δειλία σώζει ἢ τὸ θάρρος. Ὁ μέσος ὄρος εἶνε μηδέν. Αὔρα. Σὲ ἀγαπῶ ὅσον δύναται νὰ ὑποθέσῃ ὁ νοῦς σου.

ΛΥΡΑ Ἀλλὰ πῶς ἤλθες ἐδῶ; Φῶτε. Ὠγλίγωρα.—Θὰ ἔλθῃ.—

ΦΩΤΟΣ Ποῖος, ἀφοῦ σὲ ἀγαπῶ (γοατίζει).

ΤΑΥΓΙΔΗΣ (ἐξελθὼν) Ἐγώ, ἀφοῦ δὲν σὲ ἀγαπῶ!

(Καὶ οἱ δύο μένουσιν ἄφωνοι).

ΛΥΡΑ Ἄ!

ΦΩΤΟΣ ὦ!

ΤΑΥΓΙΔΗΣ Ἀχρεῖε!

ΛΥΡΑ Θεέ μου! Ὁ πατήρ μου!

ΦΩΤΟΣ Ὁ πατήρ της!

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Βεβαίω; δὲν μὲ ἐπερίμενες ἐδῶ, ἀχρεῖτε. Ἄλλὰ πρὶν εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου ἔπρεπε νὰ συλλογισθῆς, ὅτι ἡ κόρη αὐτῆ ἔχει πατέρα, καὶ ὁ πατέρας ποτὲ δὲν ἀφίνει τὴν κόρην του μόνην. Τί ζητεῖς ἐδῶ;

ΦΩΤΟΣ (μετὰ δειλίας καὶ διακεκομμένως) Τὴν κόρην σας!

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τὴν Κόρην μου! Τολμᾶς ἀκόμη νὰ αὐθαδιάζῃς ἐνώπιον ἐνὸς πατρός, κακοαναθρεμμένε ἄνθρωπε;

ΦΩΤΟΣ Ἄλλὰ τὴν ἀγαπῶ.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (ὕψῳ τὴν ράβδον) Σιωπὴ ἀχρεῖτε!

ΦΩΤΟΣ (καθ' ἑαυτὸν) Μωρέ, μασκαραλίκι!

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ἐὰν τὴν ἠγάπας καὶ ἂν ἦσο τίμιος ἄνθρωπος, ἔπρεπε διὰ μιᾶς μόνης ὁδοῦ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ ὁδὸς τῆς τιμιότητος ἢ ἄγουσα πρὸς μίαν κόρην εἶνε μία, ἢ διὰ τῶν γονέων αὐτῆς ἄγουσα. Σὺ δὲν ἠθέλησες νὰ ἔλθῃς διὰ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, διότι δὲν εἶσαι τίμιος νέος, ἀλλ' ἠθέλησες νὰ ἔλθῃς διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀνηθικότητος, τῆς ἀπιστίας, τῆς πανουργίας, τῆς ὑπνότητος, τῆς γκῶ-βερνάντας.

ΦΩΤΟΣ Συγχώρησέ με, κύριε, δὲν τὸ ἐγνώριζα! Δὲν θὰ τὸ ξανακάμω.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (ὕψῳ τὴν ράβδον του) Σιώπα, ἀχρεῖτε!

ΦΩΤΟΣ Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ὑπόθεσε ὅτι τώρα πρώτην φοράν ἔρχομαι εἰς τὸ σπίτι σου καὶ ὅτι ἔρχομαι διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἰδικῆς σου καὶ ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σου.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ποτέ!

ΦΩΝΗ Ἐξωθεν γυναικὸς Καλὰ σοῦ ἔλεγα νὰ μὴ πάμε στὴ Λιζιέ, θὰ μᾶς γελάσῃ σοῦ ἔλεγα, θὰ μᾶς γελάσῃ, σὺ ἤθελες καὶ καλὰ νὰ πάμε εἰς αὐτήν. Καλὰ λαμπὸν μᾶς τὴν ἔφκιασε.

ΕΤΕΡΑ Οὐφ' καὶ σὺ μὲ τὸ Βουγά σου.

ΖΩΗ (εἰσελθοῦσα) Μὲ τὸν Βουγά μου βέβαια. (αἶφνης) Τί συμβαίνει ἐδῶ. Κύριε Ταυλίδη—

ΠΕΤΡΟΥΔΑ Αὔρα μου. Τί τρέχει, γιατί εἶσαι ἔτσι κλαμμένη;

ΖΩΗ Μπράβο κύριε Ταυλίδη, παντρολογεῖς μόνος σου τὴν

Αὔρην. Θαρρὲς δὲν τᾶμαθα· γνωρίζω τὸν κύριον ἐδῶ. Πολλαὶς φορὰς μοῦ ἔλεγες, ὅτι θὰ τὸν κάμης γαμβρόν σου.

ΦΩΤΟΣ Τί ἀκούω;

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Ναὶ ἄφρον. Σὺ ἦτο ἡ ἐκλογή μου. Ἄλλὰ σὺ θελήσας διὰ τῆς γκουβερνάντας νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, κατέστρεψες τὸ μέλλον σου.

ΠΕΤΡΟΥΛΑ Τί τρέχει λοιπόν, ἐδῶ;

ΖΩΗ (ἀερίζομένη) Δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

(Εἰσέρχεται ἡ Κλοτίλδη ἀφελῶς ἀλλ' ἀφνης ἴσταται ἐντῆ οὐρᾶ.)

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ Αὐτὴν ἐρωτήσατε. Ἡ κοσμογυρισμένη αὐτὴ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἔλαβες διδάσκαλον εἰς τὸ τέκνον σου, ἦτο ἐπόμενον νὰ τὸ διδάξῃ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔμαθε. Σὺ ἤθελες θυγατέρα μὲ ἀνατροφὴν λάβε λοιπὸν τὴν θυγατέρα σου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς γκουβερνάντας, διδαχθεῖσαν πῶς νὰ εἰσάγῃ εἰς τὸν οἶκόν μου τοὺς ἐραστὰς της. Ἐγὼ ἤθελα γαμβρόν χωρὶς πληρωμὴν, ἰδοὺ λαμβάνω αὐτόν, ὅποιον τὸν βλέπετε, διεφθαρμένον, ἀχρεῖον, ἀνήθικον, γκουβερνάντον, διότι τοιοῦτος εἶνε ὁ παρουσιαζόμενος νὰ γείνη γαμβρὸς δωρεάν.

ΦΩΤΟΣ Μὲ συγχωρεῖτε. Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι νὰ γείνω σύζυγος μιᾶς νέας ἢ ὁποία ἄγεται καὶ φέρεται ἀπὸ τὰς γκουβερνάντας, σήμερον εὐρέθην ἐνώπιον της ἐγώ, αὔριον θὰ εὐρέθῃ ἄλλος. Τὰ δίκτυα τῆς γκουβερνάντας ὄλο θὰ στήνωνται. Δουλὸς σας ταπεινότατος. (ἐξέρχεται σπεύδων)

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (Γρέχων διὰ τῆς ράβδου ἀλλὰ μὴ προφθάνων)
Ἄχρειέστατε! Μπερμπάντε! (βλέπων τὴν γκουβερνάνταν)
Σὺ ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη, ἔχιδνα.

ΚΛΟΤΙΑΔΗ (σπεύδουσα) Ντὲν γνωρίζει, τίποτε κύριε.

ᾠ! Mein Gott. Τί κάτομαι ἐντῶ; Ἐντῶ εἰς τὸ Ἑλλάδα ντὲν εἶνε ἄνθρωποι! Ἀκοῦς νὰ κρύβονται εἰς τὰ ματήματα. Ἐγκὼ ντὲν εἶμαι ντιὰ ἐντῶ, κύριοι. Ἄντιο! (φεύγει διωκομένη)

ΤΑΥΛΙΑΔΗΣ (πρὸς τὴν Αὔραν) Ἰδοὺ λοιπὸν ἐρημος σὺ καὶ ἀποκεκρηυγμένη διὰ τῆς διαγωγῆς σου. Ἐὰν εἶχες καλλίτερα μυαλὰ θὰ ἦσουν καὶ καλλίτερον. (πρὸς τὴν γυναῖκά του) Πετρούλα. Ἀπόψε φεύγομεν διὰ τὴν Αἴγιαναν. Δὲν ἔχει πλέον

οὔτε Φάληρον, οὔτε Ἀπόλλωνα οὔτε τίποτε. Ἐκεῖ θὰ κλεισθώ-
 μεν ὅλον τὸ καλοκαίρι διὰ νὰ ἠμπορέσω διὰ τῆς πατρικῆς
 μου διδασκαλίας νὰ καθάρισω τὰ μυαλὰ τῆς κόρης σου. Πη-
 γαίνετε νὰ ἐτοιμασθῆτε.

(Ἡ Πετρούλα λαμβάνει τὴν Αὔραν καὶ ἐξέρχεται.)

ΖΩΗ Εἶδες ἐκεῖ κακὸ. Τώρα ἐκατάλαβα. Καὶ εἶχα σκοπὸ
 νὰ πάρω κ' ἐγὼ μία γκουβερνάντα γιὰ τὰ παιδιὰ μου. Οὐ νὰ
 χαθοῦν οἱ πηλογουναίκες, πῶς μᾶς γελοῦν ταῖς κουτόμυα-
 λαις μὲ τὰς γλώσσας τους καὶ τὴν ἀνατροφήν τους. (ἀπέρχεται)

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Γιάννη, Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ὅριστε ἀφεντικό.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Πήγαινε νὰ βγάλῃς τρία εἰσιτήρια πρώτης
 θέσεως.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ἀμέσως, ἀφεντικό. Ἄ νὰ σοῦ πῶ, ἂν δὲν ἔχη;
 Νὰ παρακαλέσω ἀπὸ μέρου σου τὸν κύριον διευθυντὴν τοῦ
 σιδηροδρόμου.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τί λέγεις ἀνόητε;

ΓΙΑΝΝΗΣ Μὰ τί δὲν θὰ πᾶμε στὸ Φάληρο; Καὶ εἶνε μιὰ
 παράστασις—

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Εἰς τὴν Αἴγιναν, ἀνόητε, πήγαινε ὀγλίγωρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Τρία μονάχα; Ἐγὼ θὰ καθήσω ἐδῶ;

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Ναί νὰ φυλάττης τὸ σπίτι.

ΓΙΑΝΝΗΣ (καθ' ἑαυτὸν) Πῶ, πῶ καθησό. Τὸ ἓνα πόδι στὸ
 ἄλλο σὰν ἀφέντης. (ἐξέρχεται)

ΤΑΥΛΙΔΗΣ (μόνος) Διὰ τὴν Αἴγιναν, μάλιστα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (ἐπιστρέφων) Ξεύρεις ὅμως τίποτε ἀφεντικό,
 τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο καλά.

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Θὰ τὰ βολέψης ὡς-ξέρεις ἐσύ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ἐγὼ. Ἄ! νὰ διορθώσω τὰ πολιτικά Ἄ!

ΤΑΥΛΙΔΗΣ Τί ψιθυρίζεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ Ὅτι ἔξω λένε πῶς θὰ γείνη ἐπανάστασις, ἔ-
 κάποια τηλεγραφήματα πιάσανε, ἔπειτα θὰ γείνη γενικὴ
 στρατολογία, καὶ λένε πῶς δὲν θὰ ἀφήσουνε κανένα νὰ φύγη
 ἀπὸ δῶ.

ΤΑΥΡΑΙΔΗΣ Πιστεύεις τόσο μεγάλα ψεύδη άνόητε. Πήγαινε
δγλίγωρα. Πρωτ—πρωτ θα άναχωρήσωμεν.

(Ο Γιάννης φεύγει.)

ΤΑΥΡΑΙΔΗΣ (μόνος) Άν σας άρέση τόρα πάρετε γκου-
βερνάνταις στα σπίτια σας.